

Pinksteren 2015: Levend water.

Orde van dienst:

Zingen: GK 103: 1, 2, 5, 6

Votum en zegen

Psalm 63: 1, 2

Gebed

Kinderen: Oase.

Zingen: Zingende Gezegend 28

Lezen: Handelingen 2: 1-13

Liedboek 687

Preek: Inleiding.

1. Lezen: Ezechiël 47: 1-12

Zingen: E&R 376: 1

2. Lezen: Johannes 7: 37-39

Zingen: E&R 376: 2

3. Lezen: Openbaring 22: 1-5

Zingen: E&R 376: 3

Lezen Ezechiël 36: 25-28

Wet

Gebed

Collecten

Zingende Gezegend 101 Ik zag het nieuw Jeruzalem.

Zegen.

Kinderen: Oase bij de Dode Zee: Ein gedi. Water geeft leven en bloei.

Dia's

Preek: Inleiding.

Dorst. Dat heeft iedereen wel eens.

Na een lange wandeling in de zon. Of na een spannende wedstrijd.

Het eerste wat je wilt is water!

Water is in de Bijbel altijd het teken van leven. Van bloei en geluk.

In het paradijs stromen wel vier rivieren vol helder water.

In de woestijn geeft God water uit de rots.

In de woestijn kun je geen uur zonder water.

In de Bijbel gaat het niet alleen over de dorst van je lichaam.

Het gaat vaker over de dorst van je hart.

Je dorst naar liefde, vriendschap, aanvaarding, waardering, geluk.

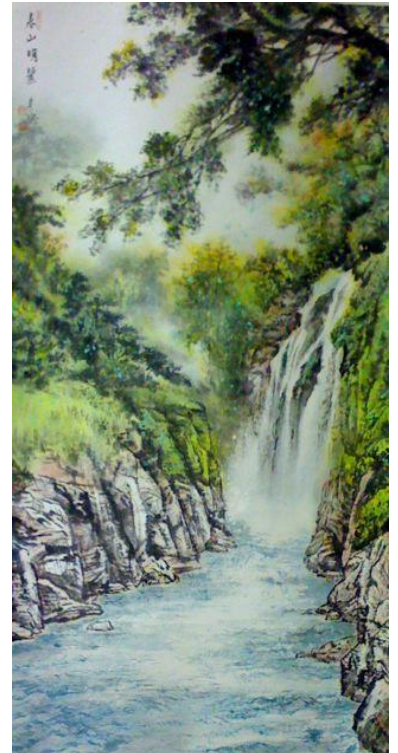
We hebben een paradijs achter ons. Vandaar.

Veel mensen hebben in dit gebroken leven dorst. Dorst in hun hart.

Ook dorst naar God.

Op allerlei manieren proberen mensen die dorst te lessen.

Soms letterlijk door veel drank. Soms door op versleten boten de grote zee op te gaan. Op zoek naar landen waar werk is en voedsel en vrijheid. Soms door van de ene in de andere relatie te vallen. Soms door gewoon heel plat door veel geld te willen verdienen. Soms door vreemde sekten met bizarre regels en manipulatie.

Op zoek naar geluk. Naar een kleine oase. Op zoek naar God.
De dorst van het hart.

In de Bijbel lees je voortdurend over deze dorst van het mensenhart. Deze zoektocht. De worstelingen. Het verzet. De vragen. Het verlangen, dat steeds weer ontoombaar opwelt. Even zo vaak hoor je de HERE zeggen: *“Hierheen! Hier is water, voor iedereen die dorst heeft. Kom, ook al heb je geen geld. Koop hier je voedsel en eet. Kom, koop voedsel zonder geld, koop wijn en melk zonder betaling. (...) Leen mij je oor en kom bij mij, luister en je zult leven.”* (Jesaja 55) Dia

Je leest over water, dat ontspringt uit de troon van God en leven geeft.

Een explosie van leven!

Dat is Pinksteren.

De Geest wordt uitgestort in harten vol dorst en er bloeit nieuw leven op.

1. Lezen Ezechiël 47: 1-12

De kinderen van God zijn in ballingschap. In Babel. Ver van het beloofde land. Zo'n 5 eeuwen voor de komst van Jezus.

Te midden van vreemde mensen. Vreemde goden. Vreemde taal.

Jeruzalem is verwoest, de tempel ligt in puin.

De akkers in Kanaan liggen er verlaten bij.

De waterbronnen zijn volgestopt met aarde en steen. De wijnstok is geknakt.

De vrolijkheid van de feesten, de liederen, zijn verstomd.

Het volk likt haar wonden.

Het verlangt hartstochtelijk terug naar het Beloofde Land. Naar de vrijheid. De feesten. De waterbronnen. De wijnstok.

De profeet Ezechiël vertelt, dat deze ballingschap een oordeel van God is.

Het volk koos ervoor om niet te luisteren naar hun God. Het koos telkens weer voor andere goden en lieten Jahweh los. De goden van andere volken. Omdat het vrij wilde zijn. Omdat het nog meer geluk wilde. Genot. Rijkdom.

Uiteindelijk voert God zijn volk in de armen van deze vreemde goden.

En dan blijken die armen hard als steen.

Het zijn de armen van een tiran. Het leven is dor. Elke dag vernederingen.

Het volk huilt.

Vastgezogen in het moeras van ongeloof en heimwee.

En het verlangt naar huis zoals alleen een vluchteling dat kent.

Het dorst naar het leven van vroeger.

Ezechiël vertelt over het oordeel van God.

Maar hij mag ook vertellen over terugkeer. Over Gods verlangen, zijn dorst, naar de liefde van zijn kinderen. Over het nieuwe Jeruzalem. De nieuwe tempel.

Het komt weer goed!

Dan krijgt hij een visioen.

Hij ziet de nieuwe tempel in Jeruzalem. En onder die tempel, onder drempel door, ziet hij een waterstroompje. Het stroomt onder de drempel door. Naar het oosten. Door het Kidrondal tot in de Jordaanvallei naar het zuiden, naar de Dode zee.

Het is eerst een stroompje, maar het wordt steeds dieper en breder. Het wordt een beek.

Een stroom. Een brede, ondoorwaadbare rivier.

Zoveel water!

Er groeien bomen langs het water. Heel veel bomen! Vruchtbomen, die elke maand vrucht dragen. Elke maand!

Tenslotte loopt het water uit in de dode Zee. De zoute zee. En waar het water de dode Zee invloeit, komt er leven. Uitbundig leven. Het water wordt zoet en het wemelt van de vis.

Zoveel soorten als er zijn in de Grote Zee.

Overall waar het water vloeit, komt er leven. Er staan vissers van Engedi tot En-Eglaim.

Het water stroomt uit de tempel. Waar God woont.
Waar zijn woord klinkt. Zijn beloften en geboden.
En dat woord brengt leven.

Als je naar zijn woorden luistert, als je je hart voor hem opent, dan komt je leven tot bloei.
Dan ervaar je vrede. Blijdschap. Geluk. Dan vier je de feesten mee en loop je zingend door
de straten van Jeruzalem. Dan bloeit je wijnstok en geeft je waterbron elke dag vers water.
Dat is de boodschap: leef dicht bij de levende God en je hart zal overlopen van blijdschap.
Nooit meer dorst.

Want er zijn ook nog moerassen en poelen.
Stilstaand water, dat zout blijft. Doods.
Hoe kan dat?

Ja, die moerassen en poelen staan niet in verbinding met die rivier vol levend water. Zij
bleven gesloten. En dus zout. Zonder leven. Zonder blijdschap.

Niet in verbinding met God.

Zo kan je leven dus een moeras blijven of een poel, waarin het water stilstaat en zout is.
waarin je geen vrede ervaart of blijdschap.

Dan moet je eens naar jezelf kijken en je afvragen: sta ik wel echt open voor de liefde van
God? Luister ik wel echt naar hem? Doe ik wat hij zegt? Bidt ik wel?

Laat ik wel toe, dat de rivier vol leven, zoet water uitmondt in mijn hart?

Want dat is de oorzaak van alle pijn, alle heimwee en dorst: geen open hart voor God.
De bron laat ons zien wat er mis is.

Zoals bij een vrouw, die op bezoek is bij haar vriendin. Ze eten samen, maar vlak voor ze
gaan eten pakt ze even een doosje met medicijnen uit de keuken. Neemt een pilletje.

“Ja, sorry, ik gebruik wat medicijnen.”

“Wat gebruik je?”

“Nou, ik heb net keelontsteking gehad en nu gaf de dokter mij een kuur met antibiotica. Kijk,
dit zijn mijn medicijnen.”

“Maar, dit zijn geen antibiotica. Dit is een rustgevend middel. De dokter vindt niet dat jij een
keelontsteking hebt, maar dat je te gespannen bent”.

Door het medicijn zag die vriendin welke kwaal zij eigenlijk had.

Geen keelontsteking, ook al had zij daar last van, maar spanningen.

Zo laat ook de tempelbeek zien wat de ziekte van onze wereld eigenlijk is.

Dat is niet een krimpemde economie of een aardbeving in Nepal. Dat is niet de dood van
moeders in Afrika of de vluchtelingenstromen uit Syrië.

Dat zijn, hoe pijnlijk en moeilijk ook, alleen nog maar de symptomen.

De diepste oorzaak is de breuk met God. We willen niet luisteren.

Leert ons de tempelbeek.

Zo stelt een profeet van 2500 jaar geleden ons, moderne mensen, voor de keus: luisteren en
leven met God of zwerven van poel naar poel.

Zingen: E&R 376: 1

2. Lezen: Johannes 7: 37-39

Het volk is terug in het beloofde land. Jeruzalem is herbouwd. De tempel staat te schitteren
in de zon. En het is feest. Loofhuttenfeest. Het mooiste feest.

Het was een oogstfeest. Alle tarwe was nu binnen. En de druivenoogst was klaar.

Wat mooi: na een jaar van hard werken in de zon, was de oogst binnen. Er kon weer een
jaar lang gegeten en gedronken worden.

Loofhuttenfeest was daarom een heel uitbundig feest. Volop eten en drinken.

De wijn vloeide als een rivier.

U moet weten, dat er op het feest een heel mooie rite was gegroeid.

De zogenaamde “waterprocessie”.

Dat ging zo: Het Loofhuttenfeest duurde 7 dagen.

Elke feestdag, bij het morgenoffer, begon de waterprocessie.

De Hogepriester daalde dan naar de vijver van Siloam in Jeruzalem.

Dia

Gevolgd door honderden mensen. Met in zijn handen een gouden kan. Die gouden kan vulde hij met water uit de vijver en dan trok de hele stoet door de waterpoort naar het tempelplein.

Een vrolijke optocht.

Bazuinen klonken. Mensen zongen en juichten.

Het tempelkoor zong psalmen uit de Hallel-bundel.

De hogepriester liep dan op het tempelplein naar het brandofferaltaar en goot de gouden beker leeg in een stenen trechter bij het altaar. Samen met een beker rode wijn.

De wijn en het water liepen dan door die stenen trechter naar beneden, onder de muur door, in een gootje naar het Kidrondal. Wijn en water als teken van vruchtbaarheid en leven. Van vrolijkheid. En van de zekerheid, dat het land het volgende jaar weer vruchten voort zal brengen. Water dat terugwees naar het water uit de rots in de woestijn.

De Hogepriester liep naar het altaar en schonk de gouden kan leeg in het altaar.

En ondertussen citeert het volk woorden uit Jesaja: “U schept met vreugde water uit de bronnen van het heil!”.

En dan staat Jezus in de tempel en roept: “Laat wie dorst heeft bij mij komen en drinken.

Rivieren van levend water zullen stromen uit het hart van wie gelooft”. **Dia**

Stel je voor: midden op dat overvolle tempelplein. Op het mooiste feest. Na die plechtige waterprocessie. Dan staat Jezus daar: “Wie dorst heeft moet bij mij komen!”.

Deze woorden moeten als een bom hebben ingeslagen.

Dat merk je ook: na deze woorden roepen mensen “wie is dit?”. “Is dit de profeet?”. “De Messias?!” . Heftige gesprekken. En ze willen Jezus zelfs grijpen.

Het zijn ook grote woorden.

Wat bedoelt hij?

Jezus heeft het over de dorst van je hart. Dorst naar vrede met God. Dorst naar vergeving en nieuw leven. Hij bedoelt de Heilige Geest.

Die wil hij je geven.

Niet alleen water voor je lichaam, maar vooral water voor je hart. Levend water.

Jezus wil jouw leven uit het moeras trekken! Terug naar het paradijs.

Wat doet die Heilige Geest?

Waarom is die zo belangrijk?

Omdat de Geest van God jou iets vertelt over het hart van God.

Hij vertelt over Jezus, de zoon van God, die voor jou aan het kruis gestorven is. En die kruisdood zegt iets over Gods liefde voor jou.

Zoveel ben je hem blijkbaar waard.

Zo graag wil hij je leven geven en bloei. Vrede en blijdschap.

Hij geeft je waar je hart ten diepste naar dorst: vrede met God. Een nieuwe wereld.

Stel je voor: God wil vrede met jou. Jouw Vader zijn.

Hij maakt er een compleet nieuwe aarde voor klaar.

Kort gezegd: die Heilige Geest zoekt jouw hart.

Voelt u hoe mooi dat is?

Jongens en meisjes, beseffen jullie wat God jou wil geven?

Later zal Paulus zeggen: “Door de Heilige Geest heeft God zijn liefde in ons hart uitgestort”.

Als een waterval.

Niet een paar zuinige, zure druppels. Nee: uitgestort. Uitgestort in jouw hart.

En als je dat begrepen hebt, ga je daar over praten. Dat ga je ook aan anderen vertellen. Je hart gaat overlopen van levend water. Van het grote nieuws, dat God goed is. Nou, dat zie je op de Pinksterdag gebeuren: de Geest wordt uitgestort en de leerlingen beginnen allemaal te vertellen over de goede daden van God. Levend water stroomt uit hun hart, uit hun mond. Ze worden een fontein. Geen waterbak, die het water alleen maar opvangt en vasthoudt. Nee, een fontein, die levend water verspreidt.

Zingen: E&R 376: 2

3. Lezen: Openbaring 22: 1-5

Hier komen alle lijnen samen. Hiervoor heeft Jezus geleden: het paradijs komt terug. Het leven gaat weer bloeien. Die bloei zie je terug in de levensbomen aan de oevers van de rivier. Elke maand dragen ze vrucht. Elke maand. En de bladeren zijn geneeskrachtig. Geen ziekte dringt daar meer binnen. Geen pijn. Er is geen kwaad meer en dus geen vloek en geen dood. En het licht waarin God woont, schijnt nu over de nieuwe aarde. En, het mooiste, wij zullen het gezicht van God zien. Dat betekent, dat wij echt dichtbij hem mogen zijn. Met hem wandelen zoals eens Adam en Eva in de hof van Eden in de avondkoelte. En wij zullen koningen zijn en voor eeuwig op deze nieuwe aarde regeren. Stel je voor: de oude, door het leven gekromde man wordt koning. Je oude, demente moeder is daar een stralende koningin. Gewone jongens worden prinses en het kassameisje een prinses.

Maar ook hier zie je dat die bloei begint bij een rivier met levend water. Helder als kristal. Een rivier die ontspringt aan de troon van God en van het lam. Het begint dus bij het willen luisteren naar God. Buigen voor God. Want daar ging het fout in het eerste paradijs: wij wilden als God zijn. Zelf koning. Zelf uitmaken wat goed en kwaad is. En toen kwam er veel kwaad in de wereld. Veel pijn. We sloten ons hart.

Dat is het bijzondere van Gods Koninkrijk. Wie wil buigen, klein worden voor God, is daar groot. Wie wil dienen, wordt een koning. Als je wilt sterven, zul je juist leven. Wie zwak durft te zijn, is juist sterk. De bedelaar is daar steenrijk. Als je kind wil zijn, ben je juist volwassen. Als je veel wilt geven, zul je veel ontvangen. Je moet knielen om te drinken uit de rivier vol levend water.

Maar vergeet dit nooit: de rivier ontspringt uit de troon van God en van het lam. Leven ontvang je door te luisteren. Luisteren met je hart. En wie goed luistert hoort de uitnodiging van de Heilige Geest al eeuwen door de wereld gaan: "De Geest en de bruid zeggen: "Kom! Laat wie luistert zeggen "Kom!". **Dia** Laat wie dorst heeft komen; laat wie dat wil vrij drinken van het water dat leven geeft". Amen.

Zingen: E&R 376: 3

